

"PROLETAREC"
je delavski list
za
mislječe čitatelje.

PROLETAREC

OFFICIAL ORGAN JUGOSLAV FEDERATION, S. P.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTIČNE ZVEZE

Drugi najstarejši
jugoslovanski
socialistični list.

NO. ST. 1192.

Entered as second-class matter December 6, 1907, at the post office at Chicago, Ill., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

CHICAGO, ILL., 17. JULIJA (JULY 17,) 1930.

Published weekly at
3639 W. 26th St.

LETO—VOL. XXV.

EVROPSKI MIR V NEPRESTANIH KRIZAH VZLIC PAKTOM

ZAGOTAVLJANJA DRŽAVNIKOV O SVOJIH MIROVNIH STREMLJENJH NIMAJO REALNE PODLAGE

Zavoženost evropskih držav, imperialistične ambicije,
in krivične določbe v "mirovnih pogodbah"
povzročajo napetosti

Od časa do časa se pojavijo v časopisju razburljive vesti o vojni nevarnosti, o napetih odnosih med deželami, o intrigah, ki lahko vsak hip zanete vojni požar. To traja nekaj dni, morda celo dober teden, potem se duhovi zopet pomirijo.

Obračajmo stvar kakorkoli, dejstvo je, da je Evropa polna vzrokov, ki ji onemogočajo, oziroma otežujejo miren razvoj. Stari nacionalizmi delujejo posebno v enih deželah še vedno po potih sovražstva do drugih narodov. Neumestne meje jemljejo potnikom ogromno časa in jih obklopa z neprijetnostmi. Carinski zidovi istotako škodujejo celoti. Ogromni vojni dolgovi so obubožali Evropo, breme pa so vrgli na rame delavskemu in kmečkemu ljudstvu, ki živi že itak revno.

Evropa, ki je ekonomsko ena celina, je razdeljena na mnogo držav in državic, ki bi rade živele vsaka svoje neodvisno življenje, in se v ta namen zapirajo, a brez uspeha zase in v škodo celoti. Neenotnost povzroča tudi razlike med ljudstvi. V enih je narod na visoki kulturni stopnji, v drugih je še primitivno nazadnjaški.

Ene države, posebno tiste, ki so se povečale v zadnji svetovni vojni in dobile milijone tudi takih ljudi, ki ne pripadajo narodnostim dežel h katerim so jih pridružili državniki, kot npr. Madžari v Rumuniji, Rusini in Nemci na Poljskem, Nemci na Češkem, Jugoslavlani in Nemci v Italiji, zelo žele, da ostanejo meje kot so, medtem ko se odščipane dežele in narodnostne manjšine prizadevajo izvoziti revizijo mirovnih pogodb. Posebno aktivni v zahtevah za revizijo so Madžari, ki imajo mnogo podpirateljev v Angliji, Nemčiji in pa Mussolinija.

"Mirovne" pogodbe, kakor so jih sestavili zavezniki v pijačnosti svoje zmage in svesti si svoje moči, vsebujejo vse polno napak, ki se sedaj maščujejo nad njimi vsled njihovih imperialističnih pohlepnosti. Če bi obveljalo načelo samoodločevanja narodov, namesto imperialističnega grabežstva, bi danes v Evropi ne bilo toliko napetosti, in toliko strahu pred novo vojno, dasi so rane, ki jih je zadala prejšnja, še vedno nezaceleljene in se še ne bodo zacelile skozi več generacij.

Evropo torej tepe njena ekonomska razkosanost, kulturna in s tem ekonomska zaostalost nekaterih njenih dežel, ter krivičen "mir". Vse to so seveda svojstva današnjega sistema, to je, kapitalistične uredbe, ki pa je v enih evropskih deželah, posebno v zaostalih, pa tudi v splošnem mnogo manj praktična kot v Zd. državah. Kapitalizem Nemčije, Francije in Belgije je prvi začutil

ganizira na mednarodni bazi. Znatne spremembe je uvedel tudi ameriški kapitalizem, ki je s svojim ogromnim kapitalom osvojil že mnoge industrijske obrate v Nemčiji in v drugih deželah. Kljub vsemu pa je Evropa v mizeriji, katero ji je silno povečala svetovna vojna s svojim večletnim uničevanjem in z ogromnimi dolgovi. Liga narodov ji ni mnogo koristila. Kellogov pakt, locarnska in druge pogodbe, sklenjene v prešlih par letih, so v glavnem nič drugega kot lepe geste brez močnih garancij za njihovo izvajanje.

Trdnost vsem tem pogodbam, in sigurnejšo pot evropskemu ekonomskemu razvoju naj bi bila unija evropskih držav, katero predlaga v imenu francoske vlade zunanji minister Aristide Briand. Načrt predvideva izenačenje prometnega sistema, odpravo carinskih mej, ki pa ne bodo v celoti zbrisane na mah, nego polzgoma, enotno valuto, in enotno ekonomsko celino. Briandov predlog za evropsko unijo določa, da bi morale postati njene članice samo tiste države, ki so pridružene Ligi narodov, kar avtomatično izključuje sovjetsko Rusijo in Turčijo. Mussolinijevi glasniki se o francoskem predlogu zaničljivo izražajo, dasi je vlada sporočila, da se udeležijo posvetovalne konference. Nemčija je predlogu naklonjena, toda zahteva unijo enakopravnih držav, ne pa unijo, ki bi jo dominirala Francija ali katerakoli druga dežela.

Mnogo nesigurnosti vzbujajo madžarski monarhisti, ki se pripravljajo, da proglasijo habsburškega nadvojvodo Otona, ki bo v jeseni 18 let star, za svojega kralja. Ene države zelo nasprotujejo povratku Habsburžanov na prestol, posebno mala ententa, ali že so na delu diplomatični mešetarji, ki pridobivajo Beograd, Bukarešto, Pariz in Prago na pristaneke pri Otonu. Pri tem se seveda pogajajo za cene in vadjlajo. Klerikaleci na Avstrijskem so se nagnili popolnoma k simpatijam za monarhijo, misleč, da jim bo potem lažje vzeti Dunaj in nekaj drugih večjih mest socialistom. Anglija ima polne roke dela s problemi v kolonijah in protektoratih, in s kritično ekonomsko situacijo doma.

Situacija v Evropi je torej v splošnem zelo neurejena in kapitalistične vlade so pokazale zelo malo sposobnosti za stabiliziranje tega kontinenta, ki je nekoč vladal nad svetom. Varnostna tčeka v tem morju zapletljave in nesporazumov ter militarističnega rožljanja je radikalno delavstvo. Bodočnost Evrope je v uniči, ne sicer v taki kakor jo predlaga Briand, nego v tisti, ki jo zgradi delav-

INDIJA V SENCI OROŽJA

Dasi je imel nedavno angleški governor Indije pred raznimi zastopniki domačinov pomirjevalen govor, v katerem je obljubil Indijcem več, kot pa jim dovoljujejo priporočila Simonove komisije, je situacija še vedno napeta. Demonstracij je mnogo, in aretacij tudi. Večina indijskih nacionalistov, ki se je zavzela za Gandhijevo taktiko boja proti angleški nadvladi, je v ječi. Medtem se v Angliji pripravljajo na konferenco, na katero so povabljeni predstavniki vseh struj in stremjenj v Indiji. Vrtila se bo v Londonu pod vodstvom angleške vlade. Indijci se bi zanj bržkone bolj navdušili, če bi imela delavska vlada v parlamentu večino, konservativcem in liberalcem pa ne zaupajo prav nič, ker oboji zagovarjajo tradicionalni angleški imperializem, posebno kar se Indije tiče. Vendar pa se zdi, da bodo morali tudi konservativci popustiti ter dovoliti Indijcem v njihovih zahtevah za svobodo več, kot pa jim dopušča Simonova komisija. Na sliki so čete domačinov pod angleškim poveljstvom, katere razganjajo demonstracije svojih rojakov.

"BOG OHRANI, BOG OBVARI..."

"Letos, 18. avgusta, bo sto let, odkar se je rodil Franc Jožef, po 'milosti božji' cesar avstrijski, kralj ogrski itd. Monarhisti, ki še niso izumrli, ampak ki nasprotno upajo, da bo skoraj zopet — vsaj v Avstriji — vpostavljen monarhizem, hočejo to obletnico čim silnejše proslaviti. Ker pa so se baš, da bi v času 18. avgusta bilo premalo monarhistov na Dunaju, ki se v tem času radi raztepejo po letoviščih, zato so že drugi teden v juniju darovali slavnostno mašo v Stefanovi cerkvi. Te maše se je udeležilo vse, kar monarhistično čuti. Mašo je bral sam kardinal Piffi (cerkev torej še vedno moli za Habsburžane!) in navzoči so bili mnogi člani bivše cesarske rodbine — razen nadvojvode Leopolda, ki je radi tatvine zaprt v New Yorku, nadalje generali v vojaških uniformah, okrašeni z ordeni in opasani z bridkimi meči. Poleg teh se je udeležila maše tudi sedanja (republikanska!) vlada s kanclerjem dr. Schoberjem na čelu. Na koncu ceremonij se je odpela cesarska pesem "Bog ohrani, bog obvari..." Razen tega je stalo špalir 250 mož republikanske (!) državne brambe in seveda neizogibni Heimwehr (klerikalno-fašistična garda) s svojimi generali in pokroviteljem kanonikom Seiplom na čelu. Socialisti so radi tega vložili v državnem zboru interpelacijo na kanclerja Schoberja, v kateri začenjeni vprašujejo, kako je mogoče, da se vlada, ki je prisegla na republikansko ustavo, more udeležiti monarhističnih zadušnic ter komandirati republikansko vojaštvo za štafazo monarhistov? Ob enem seveda socialisti bde, da onemogočijo uspeh monarhistični propagandi in

Časopisje v nelepi zvezi s kriminalci

"Reporterji", ki so "postrani" služili tisočake na leto,
imajo besedo. — Gospodarji v neprijetnostih

Ako bi ljudstvo v Chicagu znalo misliti, bi brez večjih težav izprevidelo — tudi če ne bi bralo nobenega razen kapitalističnih listov, da je vse rohnenje proti Caponeju, gangsterjem in zoper nepostavne poklice le slepilo javnosti, kajti prav vsled protekcije istih listov so prišli k premoženju z igralnicami, bordeli, butleganjem na debelo in podobnimi posli mnogi, ki so danes znani kot voditelji "grešnih", protipostavnih milijonskih kombinacij.

Ko je bil ustreljen reporter čikaške Tribune Alfred Lingle, so vsi čikaški dnevnikarji soglasno zavpili, da znači ta umor vojno napoved, ki jo časopisi sprejmejo in jo bodo izvedli do bridkega zaključka, seveda za gangsterje in njihove aktivnosti. Lingle je imel slovesen pogreb z vojaškimi spremstvom, ker je bil nekoč v vojni mornarici, pogrebne svečanosti pa so izvršili katoliški duhovniki z vsem pompom, ki je v običaju

ob takih prilikah. Tribuna je slikala pokojnega reporterja za mučenika, ki je izgubil življenje za svoj poklic.

Kmalu se je doznalo, da Lingle ni bil tak junak v svojem poklicu, kakor ga je v svojo reklamo predstavljala Tribuna. Bil je v zvezi z onimi — katere bi moral razgaljati! Tribuna mu je plačevala \$65 tedensko, a njegovi povprečni letni dohodki so znašali okrog \$60,000 na leto. Od "gangsterjev" in policijskih uradnikov, ki so jemali podkupnine, je Lingle jemal "posojila" v vsotah od \$50 pa do dvajset tisoč dolarjev. Vračal seveda ni, ker so mu posojevali zato, da je molčal, ali pa zato, da je napeljal sled v napačno smer. Včasih je na vso moč napadal konkurenčne skupine gangsterjev, zahteval s pomočjo uradništva Tribune, da policija intervenira, da napravi pogon na te in te igralnice ter bordele, in tako se je ena skupina iznebila druge, Lingle pa je dobil novo — posojilo! Lingle ni spravljal vseh podkupnin sam, nego jih je delil naprej med sodelavce, kateri so mu šli na roke.

Ko se je izvedelo, kdo je bil Lingle, so dnevnikarji, ki konkurirajo Tribuni, hitro zagrabili za kost, Tribune pa je s pomočjo nekega reporerja, ki ga je poslal dnevnik St. Louis Star, udarila z dokazi, da ima "reporterje" v zvezi z zločinci tudi Daily News, American, Examiner in baje vsi drugi angleški kapitalistični listi v Chicagu.

Obširnejše poročilo o umazanosti kapitalističnega žurnan-

IZJEMNI ZAKON OSTANE

Dasi je senat z veliko večino brisal zakon proti špijonaži, ki je med vojno in še nekaj časom po vojni služil oblastim in agentom provokatorjem za razbitje socialistične stranke ter uničenje mnogih socialističnih listov, je zbornica poslancev s svojimi reakcionarnimi republikanskimi voditelji sklep senata "položila na mizo", kar znači malo manj kot da ga je zavrgla. Reakcionarci namreč računajo, da jim lahko taka postava pride prav vselej, kadar se lote vprizoriti gonjo proti "rdečkarjem", četudi je protustavna. Kar kongres rabi, je močan klub socialističnih poslancev, ali vsaj pet takih, kot sta bila pokojna Victor L. Berger in Meyer London.

Proti stavkarjem se postopa pa povsod enako

Naj bo stavka že v Indiji, v Španiji, na Kitajskem ali pa v Zd. državah, povsod se proti stavkarjem rabi silo, če ni oblast v delavskih rokah.

Okrog 40,000 delavcev v mestu Seville v Španiji je zastavkalo 20. junija, in kot je v Španiji običaj, so precej živahno manifestirali, policija pa je še bolj živahno tolkla po glavah in streljala. Par jih je bilo ubitih, okrog tri sto ranjenih.

CALIFORNIJSKA JUSTICA V PESTI REAKCIONARJEV

Mooney in Billings ostaneta v ječi.

Posebna komisija, ki je preiskovala slučaj Thomas J. Mooneyja, ki je v ječi že mnogo let, je priporočila governorju, da ker se o nedolžnosti Mooneyja ni prepričala, zato naj ga obdr-

Thomas J. Mooney.

zi v zaporu. Zvest temu navetu je governor Young izjavil, da apelov za osvoboditev Mooneyja ne more upoštevati. Oblast v Californiji je tradicionalno reakcionarna in v svojem slepem sovražstvu do radikalcev je gluha za apele in dokaze, ki izpričujejo, da sta Mooney in Billings v ječi za zločin, katerega nista storila. Obsojena sta bila radi bombnega napada na "preparedness" parado v San Franciscu, ki se je vršila

NEUKO LJUDSTVO IŠČE KRIVCE

Sovražstvo proti židom

Čimbolj so bile dežele nazadnjaške bolj sigurno in s toliko večjimi žrtvami so se dogajali progoni proti židom. V tem oziru je slovela posebno carska Rusija, Rumunija, Galicija in Madžarska. Tudi v Nemčiji je sovražstvo do židov še sedaj močno razpaljeno. Progoni proti židom se dogajajo poslednja leta najbolj v Rumuniji, dasi jih skuša oblast zatreti, in tudi na Ogrskem. Antisemitski izgreedi so se ponovili dne 1. julija v Wami in Kimpolungu v Rumuniji. Vprizorili so jih kmetje z okolice, ki so pobijali okna po mestu, električne obločnice, trgali žice in pretepali žide, kjerkoli so mogli kakega ujeti. Stotine židovskih branjencev se je zabarikadiralo v kletih, medtem jim je drhal razbijala hiše in prodajalne ter stojnice. Med voditelji izgrednikov sta bila tudi dva duhovnika. Ko je bilo že pozno, in "delo" opravljeno, je razgnalo demonstrante vojaštvo.

Akcija za selitev gl. urada socialistične stranke odložena do konvencije

V nekaterih krogih socialistične stranke se že dolgo deluje za preselitev glavnega urada iz Chicaga v Washington, D. C., ali ali pa v kako drugo mesto, kjer so pogoji za tak urad boljši kot v Chicagu. Član eksekutive J. Sharts je imel nalogo to vprašanje proučiti in je delal na tem več tednov. Dognal je, da bi bili stroški v Washingtonu nekoliko nižji kot v Chicagu, razen tega je dnevno časopisje v Washingtonu pripravljeno prebrevati uradne komunikacije soc. stranke in njena poročila, medtem ko so čikaški kapitalistični dnevnikarji socialistični stranki tradicionalno sovražni in ji dajo le malo ali nič prostora. Glede selitve urada v Milwaukee je dejal, da milwauskim socialistom ni na tem, da bi dobili še to odgovornost, New York pa je predaleč na vzhodu.

Na seji eksekutive koncem junija je bil stavljen predlog, da se urad radi boljših agitacijskih možnosti preseli v Washington, D. C., protipredlog pa, da se vprašanje selitve prepusti v rešitev konvenciji soc. stranke l. 1932. Za protipredlog so glasovali Hillquit, Oneal, Maurer in Sharts, za selitev pa Meta Berger, McLevy, Wilson in Lewis.

Tri in pol milijona brezposelnih

Wm. Green, predsednik A. F. of L., je dejal pred kongresno komisijo, da je v tej deželi sedaj po podatkih, ki jih je zbrala Federacija, tri in pol milijona brezposelnih delavcev. Priporočal je sprejem Wagnerjeve predloge, ki določa, da se naj vlada v bodoče v naprej pobriha za planiranje raznih javnih gradenj, s katerimi naj se začne takoj, ko se pojavi denar-

"VŠČIPCI"

v tej številki

na

šesti strani

List za interese delavskega ljudstva.

Izhaja vsak četrtek.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, Ill.

Glasilo Jugoslovanske Socialistične Zveze

NAROČNINA za Zedinjene države in Kanado za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75; za četrt leta \$1.00. — Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopiši in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do ponedeljka popoldne za priobčitev v številki tekočega tedna.

PROLETAREC

Published every Thursday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co., Inc.

Established 1906.

Editor Frank Zaitz

Business Manager Charles Pogorelec

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.—Foreign Countries, One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

Address.

PROLETAREC

3639 W. 26th St., Chicago, Ill.

Telephone: Rockwell 2864.

546

JOHN D. IN MATI JONES

Pred mnogimi leti je "Mother" Jones s svojo borbo za stavkujočo premogarske pripravila oba Rockefellerja v neprijetnosti, kajti njeni nastopi so bili "novica". V svojih izjavah je bila brezobzirna, in zato je bila stvar zanimiva tudi za povprečnega čitatelja dnevnih listov. "Mati" Jones je s svojim načinom ter pogumom pripomogla, da je široka javnost izvedela potankosti izkoriščanja delavstva v Rockefellerjevem carstvu, in staremu ter mlademu Johnu D. je postalo nerodno. Stori la sta, kolikor se je z njunim denarjem dalo, da napot stavarke porazita in mater Jones diskreditirata. Prvo se jima je posrečilo, a ne drugo.

Mati Jones je bila poštena bojovnica, polna energije in vere v pravičnost delavske stvari. Tudi starejši Rockefeller je bil takrat še močan, enako odločen, da porazi delavce, kadar koli in kjerkoli v njegovi domeni bi se drznili tirjati svoje pravice.

Cestitka, ki jo je poslal dne 1. maja 91-letni John Rockefeller svoji sovražnici materi Jones k njenemu stotemu rojstnemu dnevu, je bila novica.

Se večja novica pa je bila vest, da je mati Jones poslala dne 8. julija voščila k Rockefellerjevemu 91. rojstnemu dnevu, v katerem, kot poročajo listi, zahvaljuje Boga ker je dal človeštvu tudi nekaj tako dobrih mož kakor je 91. letni John D.

Nekdaj nepomirljiva sovražnika sta ostala; bojovnost je šla iz njunih žil, in iz spominov na prošlost sta postala — prijatelja. To je danes. Če pa bi mati Jones bila sentimentalna 20, 30 ali 40 let nazaj, če bi pošljala čestitke tedaj še krepkemu Johnu D. starejšemu, bi ne bila "Mother Jones", svet je ne bi poznal, in tudi John D. se ne bi brigal zanjo. Kar je dosegla, kar je prišlo med svetom, je bila njena nesebična bojovnost v borbi za delavska prava. Stoletnim in 91-letnim ljudem se čestitke, kakršne si pošljata sedaj ta dva, lahko oprostite. Dokler sta bila fizično in duševno krepka, sta storila vsak na svoji strani bojne fronte kolikor sta mogla, in tisto šteje, ne pa današnji njuni komplimenti.

LEOPOLDOVE NEPRILIKE

"Nadvojvoda" Leopold Habsburški prebiva začasno namesto v palači s častno stražo v ječi Tombs v New Yorku, katera ima sicer tudi stražo, ki pa za Leopolda ni častna.

Nadvojvoda, ki je bil v tej "demokraciji" deželi nekaj časa tudi prodajalec salame in "bologne", se je zapletel v kupčijo, kakršno se po zakonih smatra za goljufijo, in vsled tega je sedanjí njegov naslov v ječi Tombs. Prevarati pa je hotel s sodelovanjem nekega zlatarskega trgovca nadvojvodino Marijo Terezijo, torej svojo sorodnico.

Nadvojvoda je šel v ječo "prostovoljno", da opere čast slavne habsburške dinastije, in da dokaže svoje "poštenje", pa tudi zato, ker hoče kazni, "če jo je zaslužil", odsedeti sedaj, kajti z 31. avgustom mu poteče permit gostovanja v tej deželi, in če mu ga naseljeniška oblast ne podaljša, mora nazaj preko luže.

"Moja želja tudi je, da se vrnem čimprej na Dunaj, kajti doma se bližajo veliki dogodki. Čezdalje več ljudi hoče povratek monarhije." Tako je pojasnil reporterjem, predno je šel v celico.

Bivši prodajalec salame in podobnih klobas, stanovnik v zaporih Tombsa, se povrne torej na "cesarski" Dunaj ko hitro mogoče. Ker hoče po njegovi mnenju in prepričanju vedno več ljudi monarhijo, je mogoče, da postane bodoči avstrijski, ali morda ogrski kralj, ali pa celo avstro-ogrski cesar! In četudi dobi to "delo" kak drug član habsburške hiše, bo Leopold potem vseeno preskrbljen, nič več mu ne bo treba bivati v ječah, ne prodajati salame in ne si nazati rok s plečicami. Postal bo spet "njihova visokost", imel bo častno stražo, lepe uniforme, zabave kadar in kakršno bo hotel, denar pa bo prihajal iz državne blagajne. Lepo bo — razen če se nadvojvoda moti.

Zadnje francoske čete, ki so zapustile nemško Porenje, katerega so upravljali zavezniki od sprejema Versailleske pogodbe do zdaj. Francija je imela v tem delu Nemčije izmed zaveznikov največ vojakov, včasih do sto tisoč mož. To okupacija je smatrala Nemčija za ponižanje, Francija pa je zahtevala, da jo zahtevajo njeni interesi v garancijo, da bo Nemčija res izpolnjevala določbe mirovne pogodbe. Pred par leti se je Angliji zazdelo, da je te okupacije dovolj, in temu mnenju se je pridružila tudi ameriška ter belgijska vlada. Začela so se pogajanja med Francijo in Nemčijo, sklenjena je bila nova pogodba za odplačevanje reparacij, in nato je tudi Francija pristala, da umakne svoje čete iz Porenja. Med prevajstvom je po odhodu francoskih vojakov nastalo veliko navdušenje. Vrile so se tudi nacionalistične demonstracije, nemški fašisti pa so pretepli vsakega, ki je bil v času okupacije prijazen Francozom ali celo deloval za odcepitev Porenja od Nemčije. Akcija za odcepitev je bila v teku par let po vojni, a ni dobila mnogo pristašev. Francoska vlada je protestirala, češ, da take demonstracije ne morejo voditi v zbliževanje obeh dežel. Duhovi so se polagoma pomirili in ni prišlo do večjih diplomatskih zapletljev. Francoske čete, ki so bile do nedavna v nemškem Porenju, so bile večinoma premeščene na italijansko mejo.

Kulturne novice iz Ljubljane

Slikarske razstave.

Za Srečkom Magolčem, ki je s svojimi naravno-barvnimi slikami gmotno uspel, kot se nihče slikarjev doslej pri nas (zaslužil je krog 100.000 Din), je bila otvorjena v Jakopičevem paviljonu razstava sodobne grafike. Udeležila se je je slovenska "četrt generacija" (Maleš, Globočnik, Pregljev, Pirnat) ter zagrebška skupina grafikov "Zemlja", obe skupini pa sta imeli še goste (brata Kralja, od Hrvatov Detoni, Tiljak ter Todorovičeva). Skupina "Zemlja" pa je bila zastopana po Hegedušiču, Postužniku, Tabakoviču. Razstavljalo je torej 12 slovenskih ter hrvatskih grafikov. Potem takem bi razstava nudila lahko precej celoten pregled naše sodobne grafike, vendar je bil vtis, ki si ga odnesel z razstave meglen, neurejen. V uvodu h katalogu te razstave je napisal Miha Maleš, naš najplodovitejši in najpodjetnejši grafik, te-le besede: "Novi problemi nastajajo v ogromnem socialnem razvoju — na kontinentu postaja absolutni prelom s preteklostjo. Smo v predhodnji periodi, smo mladi! ... Umetnik jasno čuti koncepcijo svetovnega nazora: ne sanjari o luninih žarkih, o vonju vijolic in o drobnih marjeticah. Sliši: tovarniško sireno, pesem perice, radio, gramofon ... Srečuje: gospe in dame, berače in beračice, oficirje in invalide ... Grafika je beležnica sedanosti in zrcalo bodočnosti. Sodobni umetnik mora dnevno izoblikovati obraz eksaktno in realistično, brez maske, brez parfuma, brez rougea, brez...". I. t. d.

Reči pa treba, da so se hrvaški grafiki skupine "Zemlja" mnogo bolj približali zemlji in mnogo bolj stopili z neba na zemljo kot slovenski grafiki. Tudi imajo ideje. Njihovi motivi, ki jih že naslovi (V ječi, Mizerija, Rekruti, Manifestacija, Vojašnice) razodevajo, so mnogo bolj sodobni in vsebinsko močnejši od večine naše grafike, ki še vedno riše cvetje, akte, matere božje itd. Tudi se hrvaški razstavljalcem pozna vpliv nemške moderne grafike, ki satirično riše socialne in politične motive (Grosz, Dix, Schlichter itd.). To jim je v dobro, oblikovno pa so še nekam stisnjeni in neokretni.

Te dni pa je otvorjena v dvorani Narodne galerije (Narodni dom) razstava francoskega slikarstva, o katerem toliko slišimo v zvezi z raznimi modernističnimi Picassoji. Vendar je Picasso zastopan na razstavi le s tremi deli (prve dni celo samo z eno barvno-ploskovno kompozicijo, ki je vsa preprosta stala nekaj nad 100.000 Din, ker je pač od Pi-

Gledališče.

Ljubljanska drama se je pred tedni že zaprla. Če preglejamo preteklo sezono, vidimo, da so največje uspehe imele drame z vojnimi motivi. Sta to francoskega pisatelja Raynala "Grob neznanega vojaka" ter angleškega pisatelja Sheriffa "Konec poti". Dasi se prva drama "godi v glavnem med dvema osebam (vojakom in njegovo nevesto) v zaledju, v mirni meščanski sobi, nam je vendar pokazala grozo vojne prav tako močno kakor "Koniec poti", ki se odigrava med vojaški-oficirji na fronti, v postojanki. Obe deli je režiral režiser Ciril Debevec in to uprav mojsterski. O prvi drami sem, mislim, že poročal, o Sherifffovem "Koncu poti" pa bom obširneje poročal v posebnem dopisu. Bil je eden najmočnejših dogodkov letošnje sezone. Pokazati ljudem grozo vojne v taki obliki, da zgrabi človeka prav pri srcu, ni nič manj kot protimilitaristična propaganda. In to je danes potrebno, razgaliti laž o patriotizmu ter pokazati trpljenje človeka za nič.

Poleg Debeveca, ki je kot režiser vreden in izdela notranji in zunanji lik osebe do vseh potankosti, je glavni režiser še Osip Sest. Tadvu sta nam zrezirala malone vse predstave sezone. Osip Sest je praznoval v tej sezoni tudi lep jubilej: doživel je svojo stoto režijo na našem odru. Sest deluje v našem gledališču od prevrata, od svoje vrnitve iz ruskega ujetništva. Njegova zasluga in Zupančičeva je, da smo na našem odru gledali že mnogo del Shakespearea in tudi za ta

svoj jubilej si je izbral Sest

Shakespeareov "Vihar", ga zreziral ter dal premijero tega dela. Škoda se nam zdi, da trati Sest svoje moči poleg tako velikih nalog tudi za plitke komedije-burke, ki imajo sicer pri plitki publiki — ki je je menda precej — velik uspeh in je tudi blagajna zadovoljna. Ali ni malo hudo, da je n. pr. v pretekli sezoni dosegla največ (16) uprizoritev burka "Utopljenca" v Sestovi režiji in da ji po številu predstav takoj sledi drama "Krog s kredo" v Debevečevi režiji (15 predstav)? Obe deli sta imeli torej uspeh, ki si ga delita Sest in Debevec, prvi z burko, drugi z dramo. Obe deli so tudi letos ponavljali.

Poleg teh dveh režiserjev so režirali tudi Milan Skrbiniček, Marija Vera ter Lipah. Milan Skrbiniček nam je izredno dobro zreziral Maughamov "Sveti plamen" in je škoda, da ga ne pustijo večkrat do režije. Ena režija je za tako močnega režiserja kot je Skrbiniček vendarle premalo.

Slovenska drama v tej sezoni? Ponovili so nekoliko predelano "Vdovo Rošlino", ki so ji na koncu tudi dali ženina, da ne ostane sama, ter jo opremili s harmonikami in narodnimi pesmimi. Izvirna, krstna predstava je bila le ena: Lipahov "Glavni dobitki", domača komedija.

V celi sezoni torej le dvoje slovenskih del, eno novo, eno staro, staro ...

Del ansambla je odšel pod vodstvom režiserja Sesta na turnejo po Jugoslaviji, začeli so v Varaždinu, končali bodo v Bitolju v Macedoniji. Igrajo "Vdovo Rošlino", Cankarjevo "Pohujšanje" ter francosko komedijo "Groznja".

Opera je zaključila svojo sezono v soboto 21. junija z Bravničarjevo operno farsno na Cankarjev tekst "Pohujšanje v dolini šentflorjanski". Zadnji teden sezone je bil posvečen jugoslovanski operi ter so peli in igrali dela jugoslovanskih komunistov. Tako Kavičev "Hasanaginico", Kogojeva "Crne maske", Bravničarjevo "Pohujšanje", Hatzetov "Povratek" (enodejanka), ter dva baleta: Parmov "Možiček" ter Baranovičeva "Svatovca".

V vsej sezoni je imela opera največji uspeh z domačo opero "Hasanaginico" zagrebškega komponista Luja Safraneka-Kaviča. Hasanago je pel basist Križaj, kakor zna le on, Hasanaginico pa Thierry-Kavčnikova — pevski par po božji volji.

Mnogo zanimanja je zbuja la Bravničarjeva operna farsa "Pohujšanje" na Cankarjev tekst. Libreto-tekst je tu tako močan, da je Bravničarjeva

muzika liki okraši, ilustracija, nič več. Dodal ni Cankarju nič. Komponist bi si bil moral izbrati pač drug tekst. Vpriporitev pa je bila vzorna; pre slabotna s svojim glasom je bila Jacinta, ki jo je pela v slabi izgovorjavi sopranistka Stotterjeva, pevka iz Gradca. Dobri pa so bili zlasti Betteto kot župan, Peček kot cerkovnik, Kovač kot zloje, Janko kot Peter i. t. d.

Zabeležiti je treba posebno, da naša drama raste iz sezone v sezono. Delo in stremljenje sta dvignila našo dramo na visok nivo. V. V.

V navdušenju za prohibicijo ubil ženo

Lee Furguson (na vrhu slike), v Evropa, Miss, je mirovni sodnik. Kot tak smatra, da je njegova sveta dolžnost stikovati tudi po avtomobilih, da vidi, če ima kdo notri kaj prepovedane pijače. Ko je prišel ob eni priliki, kot običajno, na pevski shod (community singing meeting), je videl v bližini avto, katerega je hotel preiskati, češ, da je v njemu najbrž alkoholna pijača. Temu sta se mladeniča v avtu uprla, mirovni sodnik je zagrabil za svoj samokres, njegova žena (spodaj na sliki), je skočila vmes, da pomiri protivnike, a med tem je njen mož že sprožil in ona je padla predenj smrtno zadeta. Sedaj seveda obžaluje svojo gorečnost in naglost, ali mrtve žene mu to ne obudi.

Deset največjih ameriških mest

Deset največjih ameriških mest so po redu velikosti New York, Chicago, Philadelphia, Detroit, Los Angeles, Cleveland, St. Louis, Boston, Baltimore in Pittsburgh. Slednjih pet ima manj kot milijon prebivalcev vsako.

KARL MARX

Njegovo življenje in njegov nauk.

Spisal M. BEER.—Prevel C. ŠTUKELJ.

(Nadaljevanje):

Iz tega mišljenskega zakona sledi neposredno tretji: načelo ali — ali: Nekaj je ali A ali ne — A, tretjega ni. Ali po naših primerih: Zemlja je ali trdno telo, ali če ni trdna, sploh ni zemlja, tretjega ni. Država je ali ali monarhična, ali če ni minarhična, sploh in država. Kapitalizem ali zatira, ali pa sploh ni kapitalizem. Socializem je ali revolucionaren ali pa sploh ni socializem, tretjega ni. (Socializem je ali reformističen ali pa sploh ni socializem, tretjega ni.)

S temi tremi načeli: načelom istosti, protislovja in ali-ali začenja formalna logika. Iz njih jasno vidimo, da operira ta logika s trdnimi, stalnimi, neizpremljivimi, dogmatičnimi pojmi, kot n. pr. geometrija, ki operira s trdnimi določenimi prostorninskimi liki. To je mišljenje starega svetovnega naziranja.

Začetkom 19. stoletja si je napravilo pot novo svetovno naziranje. Svet, ki ga vidimo ali poznamo iz knjig, ni bil niti ustvarjen niti ni od vekovaj, temveč se je tekem nešteto tisočletij razvil in se še razvija. Preživel je celo vrsto izprememb, preobrazb in katastrof. Zemlja je bila najprej masa plina, potem ognjena krogla; vrste in razredi stvari in bitij, ki se nahajajo na zemlji, so nastali deloma potom postopnega prehajanja iz vrste v vrsto, deloma so se pojavili po nenadnih spremembah. Isto kot v naravi, se godi tudi v človeški zgodovini: oblika in vsebina družine, države, pridobivanje dobrin, vere, prava itd. sta podvrženi razvojnemu procesu. Vse teče, nastaja, postaja in propada. V svetovju ni več okorelega, stalnega, neizpremenljivega.

Spričo novega nazora ni mogla več zadovoljevati stara formalna logika mišljenja; ona ni mogla pravilno ocenjevati nastajanja stvari. Mislecu je bilo nemogoče operirati z okorelimi pojmi. Od začetka 19. stoletja so iskali novo logiko in Georg Wilhelm Friedrich Hegel (roj. v Stuttgartu 1770, umrl v Berlinu 1831) je napravil obsežen, skrajno naporen poskus ustvariti novo logiko, ki bi odgovarjala svetovnemu razvojnemu procesu. Ta naloga se mu je zdela tem nujnejša, kjer je vsa njegova filozofija težila za tem, da spravi v najpopolnejše soglasje mišljenje in bivanje: razum in svet, da jih obravnava kot neločljiva, da jih smatra za istovetna in da predstavi svet kot vsakokratno vtelesenje od stopnje do stopnje razvijajočega se razuma. "Kar je razumno, to je resnično; kar je resnično, je razumno ... Naloga filozofije je, da pojmtje to, kar je ... Vsak poedinec je sin svojega očeta. Tudi filozofija je: njen čas, obsežen v mislih. Noben poedinec ne more preskočiti svojega časa." (Hegel, predgovor k "Filozofiji prava.") Kot vidimo, ni bil Hegel noben abstrakten mislec, ki ne bi računal z resničnostjo, ampak bi le na slepo špekuliral. On se je nasprotno trudil, da da čisti miselnosti stvarno vsebino ali da jo konkretizira. Ni si mogel predstavljati ideje brez resničnosti ali resničnosti brez ideje. Njegova logika se torej ni mogla baviti samo z zakoni mišljenja, temveč se je morala pečati istočasno z zakoni svetovnega razvoja. Kot brezplodno, abstraktno, neresnično početje je zavračal igračkanje z miselnimi oblikami in umetnost pojmovnega boja, katero so tako ljubili zlasti logiki propadajoče Grčije in srednjega veka. Zato je ustvaril znanost mišljenja, ki formulira ne samo mišljenske zakone, temveč tudi zakone nastajanja. Zal pa je storil to v jeziku, ki dela neizmerne težkoče bralcu.

(Dalje prinodnjič.)

UPTON SINCLAIR

Upton Sinclair je socialistični kandidat za gubernerja v Californiji. Program, ki ga zastopa on in stranka, kateri pripada, je konstruktiven — v korist ljudstvu. Sinclair kot guverner bi nemudoma osvobodil Mooneya in Billingsa. Delavstvo ima tudi v Californiji večino, in če bi bilo za politiko v večini zrelo, bi bil prihodnji guverner Upton Sinclair. Ampak kar še ni, pride. Glavno je, da socialisti v letošnji kampanji pridobijo čimveč glasov svojim kandidatom, in čimveč članov svoji stranki. Drugo bo sledilo.

Culkovski:

ČRNA BEDA

Črna beda, blede smrt, ta je naš vsakdanji gost; prazen je naš krušni prt, mesto kruha nam je post.

Oče v rovu je zasut, mati kašlja, pljuje kri, hišni gospodar pa krut, jo na cesto ven podi.

V tugi žena roke vije: Kje pravica je, ti, bog?! Deca pa za kruhom vpije, mesto kruha ji je jok.

Črna beda, blede smrt, kaj se plaziš okrog koč? Glej tam dvorec, krasni vrt, boljši plen je tam mogoč.

THE CRUSH OF FALSE OPTIMISM

Gone is the glory of the soothsayers. Gone is the magic of their incantations. In vain does the High Priest Hoover speak words of optimism. In vain does the mighty Mellon, in vain do lesser priests, sound again the refrain: "Don't sell America short." At each optimistic speech the stock market falls again. Wheat and cotton follow the downward path of stocks. The tragedy of unemployment does not diminish. Neither the Grand Old Party nor the new capitalism, neither the politicians in Congress nor the engineer in the White House, can show us the magic spell whereby the wild scramble for profit can be made to serve the common good.

A WORLD WIDE TRAGEDY

Unemployment is a world-wide tragedy. It is greatest in Germany where the International Labor office puts it at about 20 per cent. Unemployment in the United States is estimated by the same authority at 16 per cent. 5 per cent higher than in Great Britain where it is a major issue. Conditions are very bad in Italy, Poland, Austria and Japan. France has a record of practically no unemployment at all. This is probably due to several causes some of which are not likely to last. They include the rehabilitation of the devastated regions, a job which is now pretty well done, and the nature of French industries which still operate in rather small units which can adjust themselves to changed conditions somewhat faster than big industries employing mass production. French employment has also been secured by a process which means very low real wages for the workers. Russia reports less than one per cent unemployed. But this applies only to registered workers and takes no account at all of the plight of millions of the old bourgeoisie who have no regular jobs at all. It must not be forgotten that of all these nations the United States does the least to relieve the plight of the unemployed. It does not even know the number and the census estimate is neither scientific or accurate. For one thing it took no account of those who only work a day or two a week.

THE CENSUS RETURNS

Discussion of the census figures by Louis I. Dublin in the New York Times brings out some remarkable phases of American capitalism. Indications are that the urban population is now over 55 per cent compared with 51.4 per cent in 1920. Even this may not tell the whole story as it is estimated that about 10 per cent of all persons living on farms are engaged in other than rural occupations.

The farms have lost about 4,000,000 population in the past ten years while the tendency to industrialize agriculture continues. In other words, the capitalist system of production is slowly transforming American agriculture. Despite the huge decline in the rural population the output of the farms increases. This is due to the application of labor-saving machinery and the electrification of the farm.

It is interesting to speculate on these shifts and changes. The four million who have left the farms are not dead. Shifted into urban life, they come into contact with industry which is also displacing workers. Machinery and technical changes have been throwing masses of workers aside and we are facing a nation-wide unemployment problem. Even professional men are being displaced by mergers.

What does it all mean? Simply that American capitalism is creating a proletariat. With immigration reduced to a minimum, American and Americanized workers are being sentenced to occupy a permanent place in the lowest layer of society. Immigrants and Negro workers have for decades vegetated on this level. Now it is the boasted "freeman" who must face this and with the knowledge that the owners of industry cannot employ all.

If there ever was a situation ripe for a great Labor and Socialist movement this is it. American capitalism is recruiting a working class that it cannot feed or make content. It is preparing the way for a Socialist order.

A FOOL'S PRINCIPLE

There is a principle which is a bar against all information, which is proof against all argument, and which cannot fail to keep a man in everlasting ignorance. That principle is condemnation before investigation.—Herbert Spencer.

MOONEY AND BILLINGS

By LINDY LOKAR

The 14 year old fight to liberate Thomas J. Mooney and Warren Billings will have to be started anew, because the governor of California acted unfavorably, after their case had been reviewed by the biased State Supreme court justices.

These two labor leaders declared innocent even by the judge before whom they were tried and convicted will therefore have to continue behind the walls and bars.

Information released by various writers in the past tell us of labor's bitter struggles during the ten year period of 1906 and 1916. Capital was solidly united. All railroads, manufacturers and other employers in San Francisco were bound together as one. They were out to beat organized labor. They have always been "out" to beat labor.

Mooney and Billings were organizers for their labor union.

In 1913 a linemen's strike was called at the P. G. Electric Co. Mooney took the leadership. Billings was just 19 years old then. He was hired to deliver a certain package which later proved to contain dynamite. Thru trickery of private detectives he was convicted. Mooney was also implicated and tried three

times although acquitted on each count.

During the Preparedness Parade on July 26th 1916 in San Francisco a bomb exploded killing nine and injuring several other people. Billings and Mooney were latter sought and arrested. Their homes were raided. Powders which later proved to be Epsom salt were played heavily in the newspapers headlines.

Hundreds of people witnessed the explosion. But they picked out Mooney and Billings as the bombers.

False testimony indicted both men. False testimony and the ways of capital also convicted them. Mooney was sentenced to hang. The sentence was later commuted to life imprisonment thru intervention of Woodrow Wilson. These men fought against great odds and money power. But capital's gain is also a gain for labor because there has since been aroused a deeper and more sincere desire to free Mooney and Billings. Both will go free. The only question is when. You can supply the answer by working in behalf of these two unjustly convicted workers. Join in at every opportunity to protest against the gross neglect and crime by attending the Mooney-Billings mass meetings.

Waukegan Beacon Light

Committees of branch No. 45 JSF. of Waukegan are preparing for their picnic to be held on Sunday July 27th at Harrison farm. The same place the Slovene National Home held their picnic July 4th. Everybody is invited to come and enjoy the many interesting features of the day. Latest reports are that branch No. 1 JSF. of Chicago have chartered a special car on the North Shore Lines to attend this affair. We sincerely hope all comrades of Waukegan and North Chicago give their utmost cooperation to make this picnic a success.

The Slovene Home picnic which was held July 4th was well attended. Everybody seemed to be amused with the activities sponsored. It indeed was pleasing to see such a great group of friends and comrades together. Mrs. R. Kancilja was the lucky winner of the \$50 check given away free.

For September 1st committees of three lodges are preparing arrangements to celebrate the greatest SNPJ. day in the history of Waukegan. The indoor baseball championship between the eastern and western division is to take place at this manifestation. Out of town visitors are welcomed and can feel assured of a good time. More announcements will follow.

Vincenc Pink.

Algernon (reading joke): "Fawney this Percy, a chap here thinks that a football coach has four wheels." Percy: "Haw! haw! And how many wheels has the bally thing?"—Union Pacific Magazine.

MORE ENGLISH
ARTICLES ON PAGE 7.

SEARCHLIGHT

By Donald J. Lotrich

For the past few weekends we have been visiting points around Chicago. Last Sunday we made Detroit again. Conditions there are critical. Besides the interest in recalling their present Mayor our folks are wondering where they can secure a job. The Ford plant has been shut down for two weeks and ever so many of our boys have migrated south. Many of them are former Kansas citizens who are now voluntarily vacationing down south.

The Young American lodge which is affiliated with the Educational Division of J. S. F. held a picnic which was well attended. Many comrades attended the picnic. The ball game between the Detroit and Chicago Pioneer girls was won by Chicago.

Abundant rains have helped crops this year. Wheat and other grains are selling so low that the farmers had better not expend the time and money harvesting it. Elevators are full of last years wheat. And yet you read of breadlines. Where is there any logic? On the one hand there is what they call overproduction on the other under consumption. A just social order would see that grains now destroyed would be made into victuals to feed the hungry.

We have been eagerly waiting for further articles on Milwaukee, why it was a Good City "by the Chicago Daily Tribune." Several additional articles have been promised. We must suppose that they are coming or that they have past it up for a description of some other more "likeable" town.

An ad on another page of this issue invites and tells you just how you can reach Bergmann's Grove where Chicagoans will picnic with the Pioneers Sunday, July 20th.

The Laughing Box

"What you want to set you right is to take a sea voyage. Can you manage it?"

"I think so, doctor. I am captain on a liner."—Buen Humor, Madrid.

"What was the name of the hotel where we stayed in Paris?"

"I've forgotten. But I'll soon tell you. It's sure to have it on the towels."—Buen Humor, Madrid.

Doctor: "You are too fat, lazy, eat too much and want more exercise."

Patient: "Put that down in Latin, so that I can tell my wife." — Uik, Berlin.

And another note tells you that you have but 3 weeks time to prepare for Sava's Moonlight picnic Saturday evening Aug. 9th.

"It is a clear cut issue," states one of the speakers, "as to whether we shall tolerate the imprisonment of two innocent men and give in to capitalism or whether we shall stand for our constitutional rights." He had reference to Mooney and Billings who are still serving time and in whose behalf the Socialist Party has planned an active campaign.

A number of Chicago comrades are planning on attending the big Socialist picnic of the Wisconsin Socialists Aug. 10. Our members will also go to Waukegan Sunday July 27th to take part in Waukegan J. S. F. Club's Outing. Travelling in groups is generally great sport. Come along.

Childish Censorship

Censorship is usually puerile. That of Spain is no exception.

Senator Louis de Brouckere, one of the leading Socialists of Belgium, visited Spain, to find out for himself the conditions there. While in that country he made some speeches. The Spanish Socialist daily, El Socialista, tried to print one of his speeches under the heading "Where Is Spain Going?" The censor would not let the paper print the speech, but allowed it to announce on its front page that it was not permitted to print it. The following day it was allowed to announce the titles of four more articles which it was not permitted to publish. A few days later it printed an article on "Where Is Spain Going?" The article was written by Brouckere and was taken from the Belgian Socialist daily, Le Peuple. El Socialista could print it as an article from a Belgian paper but couldn't print it as a speech made in Spain!

This reminds us of some of the childish antics of the department of alleged justice in the United States during the war.

Must Have Been Dead

Casey (after seeing Riley fall five stories)—Are yez dead, Riley?

Riley—Oi am that.

Casey—Shure, an yez're such a liar Oi don't know whither to believe yez or not.

Riley—An' that proves Oi'm dead, Yez wudn't call me a liar if Oi wuz alive.

GREED STANDS IN THE WAY OF EMPLOYMENT

It is absolutely unnecessary that there should be any willing worker unemployed in this country.

There wouldn't be any if the crass, selfish material interests of the employers did not stand in the way.

Unemployment could be ended over night by the simple process of shortening the hours of labor to the point where all would be employed.

Or it could be ended in a week or two—at most a month or two—by raising wages of the workers to the point where their purchasing power could create such a demand for products that all would be employed in making such products.

Or it could be ended by turning the industries over to the collectivity and letting them be run for the benefit of all the people instead of a few. The collectivity could then pay the workers the full value of their labor and reduce the hours to whatever degree might be essential in order to employ everyone.

Any of these three methods would turn the trick. The only obstacle in the path of either of them is the gross selfishness of employers. They prefer to let people starve—to let workers and their wives and children become physically deteriorated through malnutrition and mental suffering—rather than relinquish any of their own profits or special privileges.

Employers are running the present industrial system. They are running it into the ground. Their management of the system is a failure because it throws millions out of work and results in widespread poverty, tragedy and crime. If they were good sports they would acknowledge their failure and give the industries to the public so that they could be operated for service instead of profit.

The Milwaukee Leader.

THINKS WE ARE TOO TAME

A. J. Mellinger of Santa Rosa, has an idea that because we object to the tactics of the Communists and repudiate their program, we must necessarily be allies of the Capitalists; He disclaims any direct affiliation, however with the Communists and does not approve of the way they break up Socialist meetings, but thinks the Socialists deserve some rough treatment because of their tameness.

"I am not a Communist," he writes, "but will say they are giving the Capitalists some worry and it is needed. I would like to see the Socialists become more militant and radical, then I could join them."

There is a fable of how the wind and the sun had an argument as to which of the two could make a man take off his coat.

They agreed each to try and the wind was given first chance on the man. It blew and blew, and the harder it blew the more the man hugged his arms around himself and held his coat tight to his body and at last the wind in despair gave up.

When the wind quieted down, the sun came out. Pretty soon the man began to turn back his collar, then he unbuttoned his coat. The perspiration began to stand on his face. Without flurry or fluster, the sun kept on shining, and the heat became more and more unendurable and by and by the man took off his coat and the sun won the contest.

The program of a dictator and the use of violence will never establish a Socialist Commonwealth.

So long as the Communists insist on invading other organization's meetings and interfering with their rights, the strong of the law or the strong arm of the organization attacked will be necessary to preserve peace and order. It is either that, or lay down like meek lambs and let them tramp over us and take our meetings from us.

The advocate of force and violence fails to see that the Capitalist has the best of the game so far as weapons of warfare are concerned.

The Socialist Party seeks power through constructive educational work. It seeks to show the people that capitalism breeds poverty, insecurity and crime. It sets forth the advantages of a system based on the public ownership of the means of life operated for use and service rather than private gain.

Force and violence can be overcome with force and violence.

But there is no power on earth that can destroy a fundamental truth. And there is nothing more fundamental than the Socialist philosophy and program. It has in it the elements essential for the preservation of society.—The Labor World, San Francisco.

PURITAN MODESTY

In a certain beach of the Thames bathing is popular in a quiet backwater, and not always, it appears, are bathers provided with the conventional attire.

Two old spinsters who occupied a house near the pool at last wrote to the authorities protesting against people swimming so near their homes, and a notice was duly erected proclaiming "Bathing not allowed within half a mile of this spot."

A few weeks later the clerk to the council received another letter from one of the women. It stated: "The bathing nuisance has not abated. My sister and I can still see the offenders with the aid of field-glasses."

LET'S HELP

Up the road and down the road,
Whatever the way we take,
We'll meet some soul with a weary load,
Some heart that is torn with ache,
We'll hear some voice that has dulled its song,
Some spirit that's lost its cheer—
For roads are rugged and roads are long,
And many a track is drear.

"We can't do much, and we can't give much—
We're poor folk," we may say!
But the little we can with a friendly touch
May brighten the world's highway.
So out with your smiles and your neighbor strength.
Your song and your sympathy, too!
We can't do much on the journey's length,
But the little we can, we'll do.

IT'S NO PLEASURE FOR HIM

